

วิธีตัดกรรมเก่า

ธรรมรักษา

ตามหลักของพระพุทธศาสนา ถือว่าทุกคนที่เกิดมาแล้วจะต้องมีทั้งบุญและบาป นั่นก็คือต้องมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่วติดตัวมาทุกคน

ต่างกันแต่ว่า ใครจะมีบุญมาก หรือมีบาปมากกว่ากันเท่านั้น ถ้าคนเราหมดบุญหมดบาป ก็ต้องสำเร็จพระอรหันต์ กล่าวคือบรรลุพระนิพพานไปแล้ว

เหตุผลที่จะให้เราเชื่อ ในเรื่องของกรรมเก่า ที่ติดตัวเรามาทั้งฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว ก็คือ

ถ้าเราเกิดมา มีความปกติดีทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่บกพร่อง พิจารณาไม่ขาดไม่เกิน เกิดในตระกูลที่ไม่ขัดสนจนยาก ไม่ต้องอดอยาก ปากแห้ง ไม่มีความเดือดร้อนใดๆ ก็จัดว่าเรามีกุศลกรรมนำมาเกิดในทางตรงกันข้ามจากนี้ ก็ถือว่าอกุศลกรรมนำมาเกิด

ส่วนว่าเมื่อเรามาเกิดดีแล้ว คือดีทั้งสุขภาพสุขภาพจิต รวมถึงฐานะตระกูลอะไรก็ดีหมด แต่เราเกิดมีความเดือดร้อนต่างๆ นานาน นั่นก็เกิดจากการมีตัวแปรเข้ามาแทรกแซง คืออกุศลกรรมเก่ามาตัดรอนในภายหลัง

ก็ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า ทุกคนที่เกิดมาแล้วนี้ ไม่มีใครจะรับแต่ส่วนบุญอย่างเดียว จะต้องมียาบาปติดปนมาด้วย มากบ้าง น้อยบ้าง ตัวเรานั้นแหละรู้ดี ส่วนว่าจะเข้าใจถูกต้องหรือไม่ นั่นเป็นอีกประเด็นหนึ่ง

ในขั้นนี้ ขอให้เราเชื่อไว้เปลาะหนึ่งก่อนว่า เหตุที่คนเรามาเกิดนี้ต้องเป็นผลของบุญและบาปส่งมา ไม่ใช่บุญล้วนๆ และไม่ใช่ว่าบาปล้วนๆ

ถ้าเรามีแต่บุญล้วนๆ เราก็ต้องไปเกิดในสวรรค์แล้ว และถ้าเรามีแต่บาปล้วน ๆ เราก็ต้องไปเกิดในนรกแล้ว ไม่ได้มาเกิดเป็นคนกะเขาหรอก

มนุษย์จึงเป็นภูมิกลางๆ เราสามารถทำกรรมได้สูงสุดทั้งฝ่ายบุญและฝ่ายบาปและถ้าเราพัฒนาจิตใจให้อยู่เหนือบุญและบาปได้ เราก็ไม่ต้องมาเกิดอีก ไม่ว่าจะในภพหรือภูมิไหนๆ นั่นก็คือ การบรรลุเป็นพระอรหันต์

ดังนั้น การที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ จึงถือว่าเป็นโชคมหาศาลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมีอวัยวะสมบูรณ์ มีสติปัญญาปกติ ได้คบหาบัณฑิต และพบพระพุทธศาสนา

เราควรจะต้องเอาโชคส่วนนี้ เร่งรีบเพิ่มเติมความดีต่างๆ เข้าไว้ให้มากๆ เพราะการไปเกิดในภพอื่น โอกาสที่เราจะบำเพ็ญบารมีทำได้ยากหรือทำไม่ได้เลย เช่น

ถ้าเราไปเกิดเป็นเทพในสวรรค์ ไม่ว่าจะชั้นใดก็ตามเราก็ย่อมจะหลงลืมตน เพราะมี कामคุณอันเป็นที่พิศัยช่วยวนอยู่ตลอดเวลา จึงเกิดความประมาทมัวเมา หรือถ้าเราไม่ประมาท แต่เราก็หาแหล่งทำบุญเพื่อเลื่อนชั้นทางจิตยาก

ถ้าเราไปเกิดในนรก เราก็ต้องได้เสวยวิบากของอกุศลกรรมเก่า ได้รับแต่ทุกข์เวทนาแสนสาหัส ไม่เป็นอิสระแก่ตัว ไม่มีโอกาสทำความดี ไม่มีสถานที่ทำความดี ยิ่งกว่านักโทษในเรือนจำเสียอีก

วิธีตัดกรรมเก่า ที่ว่านี้ หมายถึงกรรมเก่าฝ่ายลบ คือกรรมไม่ดีได้แก่ อกุศลกรรม (บาป) นั่นเอง ส่วนกรรมดีหรือกรรมฝ่ายบวก เราไม่ตัดมันหรอก มีแต่จะหาเพิ่มให้มันมีมากขึ้น เพราะบุญเป็นชื่อของความสุข ส่วนบาปเป็นชื่อของความทุกข์

ปัญหาอาจจะมิต่อไปในบางท่านว่า เราจะรู้ได้อย่างไร อันไหนเป็นกรรมเก่าฝ่ายลบ? อันไหนเป็นกรรมเก่าฝ่ายบวก?

ข้อนี้จะวินิจฉัยได้ไม่อยากเลย เอาเพียงแค่การสัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจในชีวิตประจำวัน มาเป็นเกณฑ์ตัดสินก็ได้ว่า สิ่งใดที่เราเข้าไปสัมผัสแล้ว เกิดความทุกข์กายทุกข์ใจ อันนั้นเราก็ถือว่าเป็นวิบากของอกุศลกรรมเก่า กำลังสนองเราอยู่

ขอแยกพูดเป็น ๒ ฝ่าย คือ อกุศลกรรมเก่าเกี่ยวกับบุคคล กับอกุศลกรรมเก่าเกี่ยวกับสถานที่

ก. อกุศลกรรมเกี่ยวกับบุคคล เมื่อเราได้พบเห็นใคร ได้ยินเสียงเขาพูด ได้ยินข่าวของคนอื่น แล้วเกิดการไม่ชอบไม่สบายใจ ไม่ต้องคบหาใกล้ชิด นั่นแสดงว่าบุคคลนั้น เป็นอกุศลวิบากสำหรับเรา

แต่อาจจะไม่เป็นอกุศลวิบากสำหรับคนอื่นก็ได้ ในทางตรงกันข้ามอาจเป็นอกุศลวิบากสำหรับคนอื่นก็มี คือคนอื่นเขาได้เห็นหรือได้ยินแล้ว เขากลับชอบใจ อยากดู อยากฟัง อยากอยู่ใกล้ชิด อยากคบหา

พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็นเพราะธาตุมันไม่เข้ากัน หรือไม่ตรงกันแสดงว่าเราเคยเป็นศัตรู หรือเคยผูกเวรกันมา ทางแก้ที่ถูกต้อง เราก็ต้องไม่ไปเพิ่มอกุศลกรรมเก่าเข้าอีก แต่ควรจะละลายอกุศลกรรมเก่าดังนี้

✿ ตัดความสัมพันธ์ ถ้าเรามีทางหลีกเลี่ยงได้ ควรหลีกเลี่ยงไปให้พ้นๆ เขา อย่าได้ทำอะไรให้เขาขุนเคืองใจ มิฉะนั้นเขาจะผูกเวรกับเราต่อไปไม่สิ้นสุด

✿ เอาดีตัดกรรมเก่า เมื่อเราไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ ด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม เราควรจะทำดีต่อเขา เพื่อให้เขาอโหสิกรรม (ยกเลิกเวร) ต่อเราด้วยการใช้สังคหะวัตถุ ๔

คือ ทาน การเจือจานเขาด้วยวัตถุสิ่งของ ปิยวาจา พูดจากับเขาด้วยความสุภาพ ไพเราะ อัจฉริยา ประพฤติประ โยชน์แก่เขา และสมานัตตตา วางตนเสมอต้นเสมอปลายอย่ารังเกียจเขา

แผ่เมตตา ส่งความรัก และความปรารถนาดีต่อเขาในทุกๆ วิถีทาง พร้อมทั้งให้อภัยเขา
ทุกสิ่ง แม้ว่าจะเป็นการฝืนใจทำ เราก็จำเป็นต้องพยายามทำ เพื่อให้เวรกรรมเก่านั้นสิ้นสุด

ทุกครั้งที่เราทำความดี ก็ควรจะแผ่ส่วนกุศลหรือกรวดน้ำ อุทิศส่วนบุญไปให้เจ้า
กรรมและนายเวรด้วย

ข. อุกุศลกรรมเกี่ยวกับสถานที่ เมื่อเราเข้าไปอยู่ในสถานที่ใดแล้วได้เห็น ได้ยินแต่สิ่งอัน
เป็นอัปมงคลแล้วเกิดความไม่สบายใจ จะด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม จักว่าเป็นผลของ
อกุศลกรรมเก่าบันดาลให้เป็นไปควร

✿ ขอมรับกฎแห่งกรรม คือ ขอมรับว่า มันเป็นผลของอกุศลกรรมเก่าของเราเอง ทั้งที่
บางทีก่อนมาอยู่ เราก็ได้เลือกแล้วว่าดี แต่พอมาอยู่เข้าจริงก็แปร ไปได้ เมื่อเป็นดังนี้
ขั้นต้นควรอดทนไปก่อน

เมื่อเห็นว่ามันเหลืออดเหลือทนจริงๆ หรือขึ้นทุซึ่งอยู่ต่อไป จะทำให้สุขภาพจิตเสีย
เกิด "ชั้นแตก" ขึ้นมา หรือเราอาจจะผล่อทำกรรมชั่วใหม่ๆ ต่อกรรมชั่วเก่าๆ เข้าไปอีก ก็
ควรที่จะหาทางย้ายไปอยู่ที่อื่นเสียในทันที

✿ เปลี่ยนแปลงสถานที่ คือ คัดแปลงสถานที่ อย่าให้ได้พบเห็น หรือ ได้ยินสิ่งที่เป็น
อัปมงคลต่างๆ เท่าที่เราสามารถจะทำได้ ถ้ามันทำไม่ได้จริงๆ ก็มีอยู่วิธีเดียว คือย้ายไปอยู่
ที่อื่นให้มันพ้นๆ ไปเสีย

✿ ปรับใจ คือ ควบคุมจิตใจของเรา ไม่ให้ออกไปปรับอกุศลวิบาททางทวารทั้ง ๕ คือ
ทางตา หู จมูก ลิ้นและกาย ด้วยการเอาสติควบคุมจิตไว้

เอ๊ะ! จะไปคอยคุมมันไหวหรือ?

ถ้ามีคำถามอย่างนี้ ก็ตอบได้ง่ายๆ ว่า "โหว โหวแน่ๆ เพราะอารมณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเกิดทางใด มันก็เป็นอนิจจังเหมือนกัน คือมีเกิดขึ้นตั้งอยู่ชั่วขณะ แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรจะอยู่คงทนถาวร

ขออย่างเดียวกันนั้น คือ อย่าแก้หรือตัดอกุศลกรรมเก่าด้วยความชั่วเป็นอันขาด ต้องแก้ด้วยการเอาดีสู้ หรือสู้ความชั่วด้วยความดี ซึ่งตรงกับพุทธภาษิตจากธรรมบท (๒๕/๓๘) ที่ว่า

จงชนะความชั่วด้วยความดี
กรรมของตนเองย่อมนำไปสู่ทางชั่ว
สาหิ กมฺมนหิ หยนฺติ ทุกฺคตฺติ

บำเพ็ญ ศาสนกิจให้ครบวงจร

ศาสนกิจ คือ กิจที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธไม่ว่าประเภทใด? ก็ควรที่จะได้บำเพ็ญกิจในพระศาสนาให้ครบถ้วนเท่าที่เราพอจะทำได้ เมื่อเวลาได้รับผล เราก็จะได้รับอย่างครบถ้วน

ว่าโดยหลักใหญ่ๆ แล้ว กิจในพระพุทธศาสนาก็มีไม่มากนัก คือมีเพียง ๒ กลุ่ม หรือ ๒ ประเภทเท่านั้น ดังนี้

สำหรับชาวบ้านผู้ครองเรือน ก็มี ทาน ศีล และภาวนา

สำหรับนักบวช ก็มี ศีล สมาธิ และปัญญา

ทาน เป็นเรื่องของวัตถุ หรือปัจจัย ๔ สำหรับหล่อเลี้ยงชีวิตและอำนวยความสะดวกสบายในส่วน "รูปธรรม"

ศีล เป็นเรื่องของการปิดกั้นภัยเวร และเป็นการพัฒนากายกับวาจาให้ปกติ กับเป็น
กระบวนการงดเว้นไม่ประทุษร้ายตนเองและผู้อื่นทางกายและวาจา

ภาวนา เป็นเรื่องของการพัฒนาจิต อบรมจิต ให้เกิดปัญญา เพื่อให้เกิดความรู้ความ
งามเห็นทุกสิ่งตามความเป็นจริง และดับทุกข์ได้สิ้นเชิง

ทั้ง ๓ ส่วนนี้ ต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน ชีวิตจึงจะพัฒนาไปสู่เป้าหมายของมนุษย์
อย่างสูงสุด (นิพพาน) ถ้าเราบำเพ็ญเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง ก็บรรลุเป้าหมายอยาก หรือ
บรรลุไม่ได้เลย เช่น

✿ บำเพ็ญแต่ทานล้วนๆ ก็ไม่สามารถที่จะป้องกันภัยเวร หรือไม่อาจจะดับทุกข์ต่างๆ
ได้เลย และจะเป็นเหตุให้บำเพ็ญทานอย่างมกมายด้วย

✿ รักษาศีลเพียงอย่างเดียว ไม่ให้ทาน ไม่เจริญภาวนา ก็ย่อมจะอดอยาก ขากจน ไม่มี
พวกพ้องบริวาร และดับทุกข์ทางใจไม่ได้ด้วย

✿ เจริญภาวนาแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากจะอดอยากปากแห้งแล้ว ยังจะเต็ม ไปด้วย
ภัยเวร เพราะขาดอานิสงส์แห่งศีลคุ้มครองป้องกัน

เพื่อให้เห็นภาพพจน์ชัดเจน เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนากิจไม่ครบวงจร แล้วจะนำ
ความทุกข์มาให้ในเบื้องปลาย จึงขอยกเอาตัวอย่างพระเถระในสมัยพุทธกาล ๒ รูป มา
เป็นอุทาหรณ์ ดังนี้

พระพาหิยทารุจิริยะ ท่านได้รับการยกย่องจากพระพุทธเจ้าว่าเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย
ทางตรัสรู้ธรรมเร็ว เพียงพระพุทธองค์ตรัสแนะหรือสอน ๒,๑ คำเท่านั้น ท่านก็บรรลุ
พระอรหันต์แล้ว

แต่พระพาหิยะก็เป็นผู้อากัปกัฏ แม้ไม่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ไม่มีวาสนาได้ห้าม

ผ้าเหลือง เพราะท่านไม่ได้บริจาคผ้าไว้ในอดีตชาติ พระพุทธเจ้าจึงทรงให้ท่านไป
แสวงหาผ้ามาก่อน

ในขณะที่ท่านเที่ยวเดินหาเศษผ้า ตามข้างถนนและกองขยะอยู่นั้น ไปพบเศษผ้าผืน
หนึ่งที่กองขยะ ท่านกำลังก้มดูเศษผ้าอยู่นั้นเอง วัฏก็มาขวิดท่านถึงแก่ชีวิตในทันที

ตามปกติผู้ที่มีการมีเต็มเปี่ยม สามารถที่จะบรรลุธรรมในทันทีที่ฟังพระพุทธเจ้าทรง
แสดง แล้วกราบทูลขออุปสมบท และพระพุทธเจ้าทรงประทานอุปสมบทเองนั้น

เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า "จงเป็นภิกษุมาเถิด" เพศของผู้นั้นก็กลายเป็นเพศของ
ภิกษุไปในทันที ถ้าบำเพ็ญบารมีมาครบวงจร

แต่ในกรณีของท่านพระพาหิยะนี้ พระพุทธองค์ทรงเล็งเห็นว่า ท่านไม่ได้บำเพ็ญ
ทานบารมีด้านวัตถุ (ผ้า) มาก่อน พระพุทธองค์จึงมิได้ประทาน "เอหิภิกขุ" ให้ ท่านก็เลย
ไม่ไม่มีโอกาสได้บวช ทั้งที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว!

พระลูกศิษย์พระสารีบุตร ในบรรดาพระสาวกที่อดอยากทั้งหลายในสมัยพุทธกาล
เห็นจะไม่มีรูปใดเกินพระหลวงตาที่เป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ซึ่งมาบวชเมื่อแก่ไป
ไม่ได้สักแล้ว

ตามประวัติว่า ท่านเป็นผู้ที่มีลาภน้อยที่สุด เมื่อท่านอยู่ครองเรือน ก็หาเลี้ยงปากท้อง
ของตนเองไม่ค่อยพอ พอเห็นว่าชีวิตพระเป็นอยู่สุขสบายร่ำรวยด้วยอาหาร และปัจจัย
๔ มีฟุ่มเฟือย ท่านจึงมาขอบวชอยู่กับพระสารีบุตร

แต่พอมาบวชแล้ว ท่านก็ยังไม่ฟื้นสภาพเดิมอีก นั่นคือท่านไปเที่ยววิณฑบาตก็ไม่
ค่อยมีใครใส่ อาหารที่ได้จึงไม่พอนั้น และฉันไม่เคยอิมท้องเลยแม้แต่วันเดียว

แม้ท่านจะบำเพ็ญเพียรจนบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วท่านก็ยังคงๆ อยากๆ อยู่ เช่นเดิม ด้วยกุศลกรรมเก่า ที่ท่านไม่เคยสั่งสมทานบารมีไว้ก่อนนั่นเอง

ท่านพระสารีบุตรผู้บุพกรรมของท่าน จึงพยายามเอาอาหารมาให้ท่านนั้นอยู่เป็นประจำ แต่อาหารนั้นๆ ท่านก็ไม่ค่อยได้ฉัน พอท่านจะฉันหรือจะเข้าปากอยู่แล้ว ก็มีอันเป็นต้องหรือ เสียหายไปทุกที (ว่าเทวดาแก๊ง)

จนในวันสุดท้าย ที่ท่านจะถึงเวลามรณภาพแล้ว พระสารีบุตรเกิดสังเวชจิต คิดจะให้ท่านฉันอาหารให้อิ่มท้องสักมื้อหนึ่ง ท่านจึงเอาอาหารไปให้ด้วยมือตนเอง และถือไว้ให้ท่านฉันต่อหน้า

วันนั้นท่านจึงได้ฉันอาหารเต็มอิ่มและเป็นอิ่มแรกและอิ่มสุดท้ายของชีวิต เพราะท่านนิพพานในวันนั่นเอง

นี่คือการบำเพ็ญศาสนกิจไม่ครบวงจร จึงเกิดการไม่สมดุลกัน เพราะไปมุ่งทำหน้าที่ในส่วนใดส่วนหนึ่ง แล้วผลจึงออกมาอย่างนี้ จึงเป็นที่น่าสังเวชแก่ผู้ที่พบเห็น

ดังนั้น ผู้ที่รู้ตัวเองว่า ตนยังบำเพ็ญศาสนกิจไม่ครบวงจร คือ ทาน ศีล และภาวนา ก็ขอได้โปรดบำเพ็ญให้ครบเสียเถิด แล้วท่านจะไปเกิดในภพในชาติใด ก็จะได้รับอานิสงส์แห่งกุศลกรรมครบวงจร

หน้าที่ของชาวพุทธที่ดี จะต้องปฏิบัติศาสนกิจ ดังนี้

ทานก็ต้องให้ ศีลก็ต้องรักษา ภาวนาก็ต้องเจริญ

ถ้าปฏิบัติได้ครบทั้ง ๓ ส่วน จึงจะถือว่าเป็นการบำเพ็ญ "ศาสนกรรม" ที่ครบวงจรอย่างแท้จริง และผู้ปฏิบัติก็ย่อมจะได้รับผลกรรมอันไพบูรณ์ ทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติต่อไป

ข้อควรสังวร

ในการบำเพ็ญศาสนกิจให้ครบวงจรนี้ สิ่งที่ทำให้ความสนใจเป็นพิเศษก็คือ ศรัทธา กับ ปัญญา จะต้องเจริญให้สมดุลกัน หรือ ต้องกอดคอกันไปพร้อมๆ กัน

ถ้าไม่ปรับศรัทธากับปัญญาให้สมดุลกัน การบำเพ็ญศาสนกิจ หรือศาสนกรรมก็ไม่มีทางจะครบวงจรได้ กล่าวคือ

🌸 ถ้าเคยให้ทานมาอย่างไร? มันก็จะให้ทานอยู่อย่างเดียว ไปจนตาย

🌸 ถ้าเคยรักษาศีลมาอย่างไร? มันก็จะงมโข่งรักษาอยู่อย่างเดียวเรื่อยไป

🌸 ถ้าเคยเจริญภาวนามาอย่างไร? มันก็จะทำอยู่อย่างเดียวจนตาย

คนข่อมทำกรรมดีและกรรมชั่วด้วยตนเอง

คนอื่นจะทำกรรมดีหรือกรรมชั่วให้ไม่ได้เลย

อตตนา กุรุเต ลกฺขี กุรุตตตนา

น หิ ลกฺขี อลกฺขี วา อญฺโฌ อญฺญสุส การ โโก

สิทธิภาพกัณณิชาดก ๒๗/๑๕๒

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

หลายท่านที่ได้อ่านหัวเรื่องนี้แล้ว อาจนึกแย้งอยู่ในใจว่า เห็นทำอะไรไม่จริงเสมอไป กระมัง ที่ว่า "ทำดีต้องได้ดี" หรือ "ทำชั่วต้องได้ชั่ว" เสมอไป

เพราะหลายท่านอาจเคยประสบมากับตนเอง หรือพบจากผู้อื่นว่าที่เขาทำดีได้ชั่วก็มี หรือที่เขาทำชั่วได้ดีก็มี ถึงกับมีผู้แต่งคำแย้ง และรับรองกันอยู่ทั่วไปว่า

ทำดีได้ดีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป

แน่นอน ถ้ามองกระบวนการ และการให้ผลของกรรมด้วยตาเนื้อแล้ว ผู้เขียนรับรองว่าร้อยทั้งร้อยก็ย่อมต้องเห็นด้วยกับคติข้างบนนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่า

กรรมและการให้ผลของกรรม เป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะละเอียดและซับซ้อน ซ่อนเงื่อนต่างๆ อยู่มาก ปุณฺชนคนกิเลสหนาตันหาจัด ไม่มีทางจะรู้ได้ตลอดสายแน่

แต่ชาวพุทธเราก็ยังนับว่าโชคดีมาก ที่พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงเรื่องกรรม และการให้ผลของกรรมไว้ชัดเจนในที่หลายแห่ง ถ้าท่านผู้ใดได้ศึกษาอย่างถูกต้อง และจริงจังแล้ว ก็อาจจะเข้าใจได้ไม่ยากจนเกินไปนัก

เมื่อท่านได้ศึกษาพุทธธรรมอย่างถูกต้องแล้ว ก็ย่อมจะไม่มีการขัดแย้งในใจ ในเรื่องกฎแห่งกรรมอย่างแน่นอน

เพราะกรรมและการให้ผลของกรรม เป็นกฎแห่งสังขธรรม ยุติธรรม ชนิด "ทำดีต้องดี" และ "ทำชั่วต้องชั่ว" ในทันที ไม่มีการยกเว้นกรณีใดๆ ทั้งสิ้น

เขียนมาถึงตรงนี้แล้ว ก็มั่นใจว่ายังมีท่านผู้อ่านอีกมากที่ยังไม่อาจเข้าใจได้ หรือถึงกับไม่เชื่อว่าจะเป็นเช่นนั้นก็ได้

เพราะท่านอาจเคยเห็นคนที่ทำดี แล้วได้รับความเดือดร้อนหรือได้เห็นคนทำชั่ว แล้ว มีความเป็นอยู่อย่างสุขสบาย มียศ หรือมีเกียรติอะไรทำนองนั้น ซึ่งก็มีตัวอย่างให้เราเห็นๆ กันอยู่ทั่วไปมิใช่หรือ?

ขอรับรองว่า มีจริง และผู้เขียนก็เคยประสบมาด้วยตนเองบ่อย มันมีเหตุผลต้นปลายเป็นอย่างไร? เห็นจะต้องอธิบายกันหน่อย

เริ่มแรกทีเดียว เราจะต้องตั้งหลักตั้งใจให้ได้ก่อนว่า ทำดีผลต้องดี ทำชั่วผลต้องชั่ว อย่างแน่นอน นี่ว่ากันเฉพาะกรรมที่ตรงไป ตรงมา ไม่มีเหตุหรือกรรมในอดีตมาเป็น "ตัวแปร" ให้ต้องผันผวนไป

กรรมในอดีตของแต่ละคนนี่แหละ เป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุด และเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น แต่ก็จำเป็นต้องเชื่อเพราะมีเหตุผลที่ต้องเชื่อมีอยู่มากมาย เช่น

✿ ลูกที่เกิดมาจากพ่อแม่เดียวกัน อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน แต่นิสัยใจคอ สติปัญญาไม่เหมือนกัน หรือไม่เหมือนพ่อแม่พี่น้องทั้งห้องก็มี

✿ ลูกบางคนเกิดมาพิการ หรือปัญญาอ่อน ทั้งที่พ่อแม่หรือญาติก็ไม่มีใครเคย เป็นมาก่อน

✿ ลูกบางคนเกิดมาก็ดีหรือชั่วเอง ชนิดผ่าเหล่าผ่ากอเลยก็มี ทั้งที่ไม่เคยได้รับการ ฝึกฝนอบรมมาก่อน

เรื่องนี้ไม่ต้องไปหาตัวอย่างที่ไหนให้ไกลตัว เอาตัวท่านเอง หรือลูกๆ ของท่านนี่แหละ เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนดีว่าพี่น้องร่วมท้องของท่าน หรือลูกๆ ของท่าน (ถ้ามีหลายคนจะเห็นชัดเจนมาก) ว่ามีนิสัยหรือสติปัญญาดีชั่วเหมือนกันทุกคนหรือไม่?

เหตุที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะกรรมเก่าที่เขาเคยสร้างสมไว้มาบันดาลให้เป็นไป เขาจะเลือกเกิดเอาตามชอบใจไม่ได้แต่เขาจะต้องไปเกิดในตระกูล ตามกำลังกรรมในอดีตที่เขาทำเอาไว้

✿ บางคนกรรมดีส่งผลมา เขาก็มาเกิดในตระกูลดี มีฐานะและเป็นสัมมาทิฐิ

✿ บางคนกรรมดีส่งผลมา เขาก็มาเกิดในตระกูลดี มีฐานะแต่เป็นมิจฉาทิฐิ เพราะมีอกุศลกรรมมาตัดรอน

✿ บางคนกรรมชั่วส่งผลมาเกิดในตระกูลยากจน แต่กรรมดีส่งผลให้เขาเป็นสัมมาทิฐิ ก็สามารถจะสร้างตัวได้

✿ บางคนกรรมชั่วส่งผลมาเกิดในตระกูลยากจน และกรรมชั่วก็ส่งผลให้เขาเป็นมิจฉาทิฐิ ต้องทำชั่วหรือมีคบอดตลอดไป

รวมความว่า เหตุที่คนทำดีแล้วไม่ได้ดีนั้น เกิดจากผลแห่งกรรมชั่วในอดีตมาตัดรอน และเหตุที่คนทำชั่วแล้วได้ดีนั้น ก็เกิดจากผลของกรรมดีในอดีตกำลังสนองเขาอยู่

เมื่อผลแห่งกรรมชั่วหมดลง เขาก็ย่อมจะต้องได้รับผลของกรรมดี และเมื่อผลของกรรมดีในอดีตหมดลง เขาก็ย่อมจะต้องได้รับผลกรรมชั่วอย่างแน่แท้

ยกเว้นเสียแต่ว่า ท่านผู้นั้นจะทำความดีมากๆ จนหลุดพ้นจากวิญญะของโลก คือสำเร็จเป็นพระอรหันต์เสียก่อนเท่านั้น กรรมทั้งหลายที่เคยกระทำไว้ก็จะกลายเป็นอิทธิกรรมไป (จะมีเหลืออยู่บ้างก็แต่เศษของกรรม)

มีข้อที่ควรทำความเข้าใจเป็นพิเศษก็คือ การทำความดีหรือความชั่วนี้ อย่าได้เอา "ลาภ" "ยศ" หรือ "เกียรติ" มารวมกัน ขอให้แยกออกจากกันให้ขาด มิฉะนั้นจะทำให้เกิด

การไขว้เขวขึ้นได้

นั่นก็หมายความว่า ขอให้เอา "นามธรรม" หรือ "จิตใจ" เป็นหลัก เมื่อเราทำดีด้วยกาย วาจา และใจแล้ว ให้ถือว่าเราได้รับผลของความดีในทันทีที่นั่นแล้ว คือจิตใจสบาย และมีความสุขใจ

ส่วนว่าทำดีแล้ว จะมีคนยกย่อง สรรเสริญ ให้รางวัลให้ยศให้ตำแหน่ง ให้ลาภสักการะหรือไม่? นั่นไม่แน่นอนเสมอไป อาจได้หรือไม่ได้ย่อมจะขึ้นอยู่กับ "ตัวแปร" ของอดีตกรรม คือกรรมดีในอดีตจะมาช่วยชบวณด้วยหรือไม่?

ถ้ามีกุศลกรรมในอดีตเข้ามาช่วย เราก็ย่อมจะได้รับผลพวงความดีอื่นๆ ตามมาอีกมาก ถ้าผลของอกุศลกรรมในอดีตมาช่วยชบวณด้วย แทนที่เราทำดีแล้วจะได้ผลดี (ที่เป็นวัตถุ) ก็อาจจะได้รับผลร้ายตอบแทนก็ได้ เช่น

✿ ช่วยคนถูกรถทับตายหรือบาดเจ็บกลางถนน พาไปส่งโรงพยาบาล พอตำรวจสอบสวนก็ถูกกล่าวหาว่า เป็นคนชนคนตายหรือบาดเจ็บ

✿ ช่วยคนตกน้ำ แต่ตนเองก็พลอยจมน้ำตายไปด้วย

✿ ช่วยเขาจับคนร้าย แต่ตนเองก็ถูกคนร้ายฆ่าตาย

เหตุต่างๆ เหล่านี้ ถ้าเราเข้าใจกฎแห่งกรรมอย่างถูกต้องแล้ว ก็จะไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่อง "แปลก" หรือ "อัศจรรย์" อะไรเลย มันเป็นการให้ผลของกรรมในอดีตทั้งสิ้น

ด้วยเหตุที่บางคนไม่เข้าใจ ในเรื่องกฎแห่งกรรม จึงไม่ทำความดี กลัวจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนผิดหรือคนร้ายไปเสียเอง เพราะไม่มีพยานหลักฐานรับรอง

ที่น่าคิดกว่านั้นก็คือ บางคนไม่ได้ทำผิดทำอะไรเลย นอนอยู่ในมุ้งแท้ๆ ยังถูกกล่าวหาว่าไปลัก ไปปล้น หรือฆ่าเขาตาย เพราะถูกใส่ความจากคนที่ไม่ชอบกัน

ที่เป็นเช่นนี้ก็มิใช่ว่าจะอยู่นอนเหนือกฎแห่งกรรม ที่เราทำเอาไว้เองก็หาไม่ ที่แท้ในอดีตราชาเราก็เคยทำกับเขามาก่อนแล้ว แต่ผลแห่งกรรมเพิ่งจะมาสนองผลเอาตอนนี้หรือในชาตินี้

ที่คนเราสงสัยเรื่องกรรม ก็เพราะมองเหตุและผลของกรรมแต่ในชาติปัจจุบันเท่านั้น ไม่มีญาณหยั่งรู้ผลแห่งกรรมในอดีตราชา

ด้วยเหตุผลต่างๆ ดังที่กล่าวมานี้ เมื่อเราทำความดีอยู่แล้ว ได้รับความทุกข์ยากลำบาก ด้วยประการต่างๆ ก็อย่าท้อใจ อย่าเลิกทำความดี ควรจะทำความดีให้มากเข้าไปและทำให้สม่ำเสมอ เมื่อหมดผลแห่งกรรมชั่วในอดีตแล้ว ผลของกรรมดีก็ย่อมจะต้องสนองเราอย่างแน่นอน

ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราทำความชั่วอยู่ แล้วได้รับลาภ ยศ สรรเสริญ ก็ขออย่าให้ประมาททำต่อไปเลย เพราะนั่นเป็นผลของกรรมดีในอดีตกำลังให้ผลอยู่ เมื่อหมดผลแห่งกรรมดีแล้ว เราจะต้องได้รับผลแห่งกรรมชั่วสนองอย่างแน่นอน

ท่านคงเคยเห็นมามากแล้ว ที่คนมีอำนาจ มีตำแหน่งสูงทำการทุจริต ต้องถูกติดคุก และตายในคุก (เป็นถึงรัฐมนตรี) ก็มี ต้องเป็นคนล้มละลายก็มี

หลักการดูแลแห่งการทำความดี ที่ง่ายและแน่นอนที่สุดก็คือ การดูที่จิตใจของตนเอง และเปรียบเทียบกับหลักพระพุทธศาสนาว่าตรงกันหรือไม่? กล่าวคือ

เมื่อเราทำอะไรอยู่ จิตใจสดชื่น เบิกบาน แจ่มใสและเป็นสุข พร้อมทั้งไม่เบียดเบียนตนเอง และไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วย ก็ให้ถือว่านั่นเป็นกรรมดี ในทางตรงข้ามก็ถือว่าเป็นกรรมชั่ว

แต่ถ้าจิตใจสดชื่นเบิกบานหรือเป็นสุขนี้ เราจะถือเอามาเป็นมาตรวัดความดีก็ยังไม่ได้
ยังไม่แน่เสมอไป เพราะบางคนตกปลาได้ วิ่งไล่ฆ่าสัตว์ได้ หรือไปลักของคนอื่นมาได้ก็
อาจจะดีใจเป็นสุข

แต่คนอื่นเขาเดือดร้อน ได้รับความทุกข์ จึงไม่ถือว่าเป็นความสุขที่บริสุทธิ์ แต่มันยัง
เป็นความสุขที่เจือด้วยความทุกข์ มีผลเป็นความทุกข์หรือบาปอยู่

ดังนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในภาวะหรือสถานการณ์ใดๆ ก็จงพยายามทำความดีไว้ตลอดไป
อย่างสม่ำเสมอ ด้วยเหตุ ๒ ประการ คือ

ก. เมื่อเรากำลังทำความดีอยู่ ความชั่วก็ไม่อาจจะเข้ามาใกล้กลายเราได้ในขณะนั้น

ข. เป็นการเพิ่มเติมความดีใหม่ๆ เพื่อละลายอกุศลกรรมเก่าให้เบาบาง หรือหมด
โอกาสจะให้ผล

เมื่อเรากำลังได้รับผลของกรรมดีอยู่ ก็ไม่ควรประมาทหรือหลงลืมตัว ชื่นชมบารมี
เพลินอยู่ เพราะวันหนึ่งบุญอาจจะหมดได้ ควรทำความดีเพิ่มเติมเข้าไปเรื่อยๆ

เมื่อเรากำลังได้รับผลแห่งกรรมชั่วอยู่ ก็ขอให้ทนรับไปโดยสุจริต วันหนึ่งผลกรรม
ชั่วมันก็จะยอมจะต้องหมดลงอย่างแน่นอน

การยอมรับผลแห่งกรรมชั่วในปัจจุบัน นับว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะจะได้ไม่ต้องไปชดใช้
กันในชาติต่อไปอีกยาวนาน

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

กฤษณาการี กฤษณา ปาปการี จ ปาปกั

จุดเน้นวิทยาดก ๒๓/๘๐

เกิดเร็วเกิดช้าเพราะกรรมหรือไม่

อยู่ที่กรรมที่เรากระทำหนักเบาช้านานแค่ไหน กรรมจะเป็นผู้ลิขิต และทำมากทำน้อยมันอยู่ที่ปริมาณของกรรมด้วย

กรรมที่สั่งสมมาแต่ชาติปางก่อน กรรมที่เราทำไว้เก่าด้วย ใหม่ด้วย เพราะว่าอย่างนี้ นะถึงบอกว่า ทำไมหมอดูจึงทายอนาคตไม่ค่อยแม่นยำเปอร์เซ็นต์ แต่ทำไมทายอดีตแม่นยำมาก

บางคนพอบูบ พอบอกวัน เดือน ปี อ้อ วันนั้นเป็นงั้นๆ ไซ้ใหม่ โอ้โห คนฟังฟังเลยนะ หมอนี้แม่นยำ

งั้นดูข้างหน้าจะเป็นอย่างไร จะรวยหรือจะมีอุบัติเหตุ หรือมีอะไรต่ออะไรข้างหน้า มีลาภ มีเคราะห์ มีโศก ทายไม่แม่นยำเปอร์เซ็นต์ เหตุที่ไม่แม่นยำเปอร์เซ็นต์ เพราะว่า มันอยู่กับการทำกรรมในปัจจุบันของแต่ละคนด้วยว่าจะส่งผลขนาดไหน

ยกตัวอย่างว่า คนนี้จะต่อไปอายุเท่านี้จะต้องยากจน หรือจะมีปัญหาอะไร แต่แล้ว ต่อมาเขาก็เข้าหาทางธรรม ศึกษาธรรมทำบุญทำทานและอุทิศไปให้เจ้ากรรมนายเวร เพิ่มทานในชาตินี้

แก้กรรมเก่าบ้างโดยการให้หลักทางพระพุทธศาสนานะ ไม่ใช่เรื่องของคำเท่านั้น เท่านั้นไม่เกี่ยว จะทำให้สิ่งนั้นเจือจางลง แล้วแทนที่จะมีเคราะห์อย่างหนักก็จะเบา เคราะห์ มากก็เป็นน้อยลง ถ้าน้อยก็หายไปเลย

เพราะว่ากรรมเก่ากุศลกรรมมันจะแข่งไปก่อน แต่อย่าลืมนะ กุศลกรรมเก่ากับกุศล

กรรมที่ทำไว้ใหม่รุนแรงก็จริง แต่อย่าลืมว่ามันอ่อนตัวลงได้ถ้าเราไม่ทำต่อ

กรรมที่อ่อนมันจะมาให้ผลในภายหลัง เขาชอบเปรียบเทียบเหมือนสุนัขล่าเนื้อ ถ้าเนื้อแข็งแรงก็สามารถวิ่งหนีสุนัขได้ แต่ถ้าขยับไปบ่อยๆ เข้า เคี้ยวเนื้อก็อ่อนแรง สุนัขก็ตามทัน

นี่มันโคตรดี ที่สุนัขมันยังมตามไม่ทัน เพราะว่า กำลังบุญของเนื้อยังไม่หมด และต่อไปเนื้อหมดแรงสุนัขก็ได้โอกาส นี่มันโคตรดี

การตอบแทน บุญคุณพ่อแม่ด้วยการบวช

อันนี้น่าสนใจนะ ถ้าพูดตามหลักพระพุทธศาสนาตามที่หลวงตาได้ศึกษามาแล้ว ไม่เกี่ยวกับเลย ที่ว่า เออ บวชแล้วจะจับชายผ้าเหลืองแล้ว เป็นการทดแทนพระคุณพ่อแม่ที่ป้อนข้าวป้อนน้ำและให้คัมภีร์

บางคนแย้งว่า หลวงตานี่เขาเชื่อกันมาตั้งนานแล้วนะ ลูกบวชแล้วจะได้ทดแทนพระคุณพ่อแม่ อันนี้ไม่เกี่ยวเลย

แต่มันมีเหตุที่สามารถจะเป็นได้ ถ้าบวชแล้วศึกษาธรรมปฏิบัติธรรม แล้วมาเผยแผ่กับพ่อแม่และชักจูงให้พ่อแม่เข้าวัด ถ้าลูกไม่เคยบวชเรียนพ่อแม่ก็ไม่เคยเข้าวัดใช่ไหม

โอกาสที่จะมาทำบุญก็ไม่มี โอกาสจะรักษาศีลก็ไม่มี โอกาสจะปฏิบัติธรรมฟังธรรมก็ไม่มี อย่างน้อยที่สุดนะ ชั้นแรกเลยที่ได้ ก็หมายความว่าลงทุนซื้อผ้าไตรจีวร ซื้ออาหารหวานคาวไปถวายพระสงฆ์ นี่ได้เป็นบุญส่วนหนึ่งแล้ว

อันที่เกี่ยวกับตัวพระจริงๆ หมายความว่า ไม่ได้เลย แต่ที่ได้คือการบริจาคและการลงทุน และหวังว่าจะให้ลูกบวชได้แล้ว

และถ้าลูกบวชเข้าไปแล้ว ศึกษาด้วย ปฏิบัติด้วย มีความรู้ความสามารถเทศน์สอนพ่อแม่ได้ นี่ผิดนะ นี่ถูกนะ นี่ถูกควรทำ นี่ผิดไม่ควรทำ แล้วที่เคยทำชั่วก็ละเสีย ความดีก็ทำเพิ่มขึ้น นี่เขาเรียกว่า ลูกมาโปรด

หรือว่าลูกเทศน์ไม่ได้หรืออก แต่มาวัดบ่อยๆ ก็มาฟังธรรม ทำให้เกิดสติปัญญาเพิ่มมากขึ้น อันนี้จะได้บุญและถือว่าลูกได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่

แต่ถ้าตรงกันข้ามลูกคนนี้มาบวชแล้วไม่เอาไหนเลย กินๆ นอนๆ แล้วก็หากินในทางผิดๆ ด้วยนะแทนที่เขาจะได้บุญนะ เขาก็ได้บาปเหมือนกัน

เพราะถ้าเขาไม่เอาลูกมาบวช ลูกก็ทำชั่วไม่ได้จะนั้น การที่เอาลูกมาบวชไม่ใช่ว่าจะได้บุญอย่างเดียว หลวงตานิ่เน้นเหลือเกิน การบวชต้องควัด คุณาจารย์ คุณารอบรมศึกษาของวัดนั้น

ถ้าไม่มีเลย ไม่มีการทำวัตรเช้าเย็น แล้วก็เพียงแค่บิณฑบาตมาฉัน อย่างนี้บุญจะเกิดที่ไหน ไม่มีเลยมีหน้าซ้ำบาปอีกนะ ท่านบอกว่า ภิกษุมีสีลแต่ทุกศีล บริโภคอาหารชาวบ้านกินเหล็กแดงยังจะคิดว่า

จะนั้น การบวชนี้ไม่ได้อยู่ที่ พอบวชแล้วจะได้โปรดพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ก็เหมือนเดิม ลูกบวชก็บวชไป จันก็เหมือนเดิม จันทำบาปก็ทำบาปอยู่ และทำเพิ่มขึ้นนะ มันก็ไม่ได้อะไรเลย

กรณีบางคนเวลาบวชเจ็ดวันสิบห้าวัน แต่เวลาที่จะบวชจัดงานใหญ่โต ฆ่าวัวฆ่าหมู อันนี้ยิ่งร้ายเลย เพราะบุญแบบนี้มันอันตรายมาก

บางคนอาจแย้งว่า อ้าว ถ้าไม่ทำแบบนี้แล้วจะเอาอาหารที่ไหนไปถวายพระ แหมก็ซื้อเอาซิ และถ้าจะแย้งต่อว่าไม่มีเงินซื้อ หลวงตาเห็นว่า ก็เอาเงินที่เราไปซื้อเข้ามาไปซื้อไม่ได้หรือ

แม้จะได้ใช้น้อยหน่อยแต่มันก็ไม่มีบาปหรือโทษ แล้วบุญก็บุญล้วนๆ แล้วอาหารไม่จำเป็นต้องใช้เนื้อสัตว์ ไปซื้อปลาที่มันถูกหน่อยๆ ก็ได้ ไม่ใช่ปลาก็ได้เอามังสะวิริติกก็ได้

พระที่ดีท่านก็ไม่ว่าหรือ โอ์โยม แหม มังสะวิริติเอาตมาไม่ฉันทหรือ พระพูดได้ที่ไหน มันอยู่ที่เราเอง

ข้อสำคัญว่าอย่าให้การบวชเป็นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เพราะมีฉะนั้นแล้ว บาปจะติดมาด้วย บุญก็ได้ด้วย บาปก็ได้ด้วย

แล้วบาปมันร้ายแรงมาก ถ้าเกิดวัว ควาย หมู เป็ด ไก่ เขาอาฆาตแล้ว มันจะเป็นเวรต่อกันไปเรื่อยๆ ฉะนั้น เราเลี้ยงได้เลี้ยงดีกว่า

ลูกจะตอบแทน บุญคุณพ่อแม่ได้อย่างไร

ในพระสูตรกล่าวไว้ว่า ลูกเอาพ่อแม่นั่งบ่าซ้ายบ่าขวา นี่สมมติจะว่านั่งจริงๆ มันนั่งไม่ได้หรือ นี่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเองนะ จำได้ว่าเป็นพุทธจัน ถ้าจำไม่ผิดก็อยู่ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๐ หน้าที่ ๗๐ ว่า

ลูกเอาพ่อแม่นั่งบ่าซ้ายบ่าขวา ให้กินให้ถ่ายอย่างดีที่สุดตลอดร้อยปี ยังไม่ชื่อว่าทดแทนพระคุณของแม่ได้หมดสิ้น ทดแทนแล้วนะแต่ยังไม่หมด

ถามขนาดทำขนาดนี้แล้ว ถึงมีรูปของชาวอินเดียภาพเขียนอินเดีย เขาเอาใส่สาแหรกหามที่มีแม่ นั่งอีกข้าง พ่อ นั่งอีกข้าง เขาเอามาจากสูตรนี้ ลูกเอานั่งบ่าซ้ายบ่าขวา และกินถ่ายตลอดร้อยปีเลย

แม้จะสถาปนาให้เป็นพระจักรพรรดิ มอบอะไรต่ออะไรให้หมดเลยทั้งโลกนี้ ก็ยังไม่เชื่อว่าทดแทนพระคุณพ่อแม่ได้หมดสิ้น

ในตอนท้ายท่านตรัสว่า ถ้าลูกคนใดทำพ่อแม่ที่ไม่มีศรัทธาให้มีศรัทธา ไม่มีศีล ให้มีศีล ไม่มีจาคะ ให้มีจาคะ ไม่มีปัญญา ให้มีปัญญา ถ้าลูกสามารถจะกระทำเหล่านี้เขาเรียกว่า สถาปนา

คือหมายความว่าทำให้พ่อแม่มีสิ่งสี่อย่างนี้ มีศรัทธา มีศีล มีจาคะ มีปัญญาได้เมื่อไร ชื่อว่าทดแทนพระคุณของพ่อแม่หมดสิ้นแล้ว

ที่ว่านี้เดี๋ยวจะเข้าใจว่า ถ้าอย่างนั้นลูกไม่ต้องดูแลพ่อแม่เรื่องกิน ถ้ายเลี้ยงดู เอาเฉพาะให้แม่มีศีลก็พอ นี่ไม่ได้เลย เพราะนั่นมันกิจเบื้องต้นที่ลูกควรจะทำ

การทำแบบนั้น ถือว่าทดแทนอยู่แล้วแต่ยังไม่สูงสุด เพราะอะไร เพราะว่า การที่เราเลี้ยงพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่ตายแล้วจะไปไหนก็ได้ถ้าไม่มีคุณความดี อาจไปนรกก็ได้ ไปเปรตหรืออสุรกายก็ได้ เพราะว่าไม่มีศีล ไม่มีธรรมอะไรเลย

แต่ถ้ามีศีลธรรมเหล่านี้อยู่แล้วในชาตินี้ ท่านก็ได้สบายใจ คนมีปัญญาก็รู้ อะไรผิด ถูก ชั่ว ดี ก็อาจจะไม่ทำ มีแต่จะทำคุณความดีเพิ่มขึ้น แล้วสิ่งเหล่านี้จะส่งไปในชาติหน้า และชาติหน้าไปเกิดดีด้วย

แต่การที่จะไปเกิดเป็นพ่อแม่ลูกกันอีกหรือไม่ อันนี้ไม่แน่ มันอยู่ที่การกระทำในปัจจุบัน ถ้าหากเขาทำดีแล้วมีจิตใจที่เอื้อเพื่ออุปถัมภ์กันดี อาจจะต้องเกี่ยวเนื่องกันไปอีกในชาติหน้า เพราะจิตใจผูกพันกันอยู่

มีบาลีของพระพุทธพจน์อยู่บทหนึ่งว่า ตัณหา ชะเนติ ปุริสัง ความอยากทำให้คนเกิด ถ้าเราทำด้วยความอยาก ทำอย่างไร ได้อย่างนั้น เช่นคนทำอย่างนี้ แล้วความผูกพันก็มีต่อกัน แล้วชาติหน้าไปอยู่ด้วยกันอีก

ทำกรรมร่วมกันมาเกิดเป็นเนื้อคู่กัน

การที่คนเกิดมาเป็นเนื้อคู่กันมันมีสองอย่าง พระพุทธเจ้าตรัสว่า จากการที่เคยอุปถัมภ์คำชู้กันมาแต่ชาติก่อน เคยเป็นคู่เมียกันมาแต่ชาติก่อน หรือเป็นเนื้อคู่กันมาก่อนอย่างหนึ่ง และสองการเกื้อกูลกันในปัจจุบัน สองสาเหตุนี้เท่านั้นเอง นี่มาจากชาคนะ

ถ้าไม่มีอันนี้ก็ไม่มี แต่อย่าลืมว่ามันมีได้หมดได้ เช่น มาอยู่ด้วยกันถ้าหมดบุญแล้วก็ไม่เอาแล้ว หรือว่ามันมีสองอย่างอยู่ด้วยกันแล้ว อยู่ด้วยกันแบบสุขสบายอยู่แล้วก็มีคความพอใจด้วยกันทั้งสอง กับอยู่แล้วก็มีแต่ความทุกข์ใจทรมาณใจ จะเป็นบ้าหรือฆ่ากันตาย อีกอันหนึ่ง นี่ก็แสดงว่าคู่เวรมาเกิด

ถ้าคู่บุญมาเกิดอยู่แล้วสบายใจ ถ้ามีคู่เวรมาเกิดก็มีแต่ความเดือดร้อน เหมือนลูกเหมือนกันมีปัญหาปวดหัว บางทีฆ่าแกงกันนะแสดงว่าคู่เวร เรารู้แบบนี้ต้องรีบจากเสียตั้งแต่ตอนนี้

ลูกบุญลูกบาป

อยู่ที่การสอนสั่งของพ่อแม่

จะยกตัวอย่างเรื่องลูก ลูกบางคน หลวงตาฟังทางวิทยุ บางคนโทรมาทางวิทยุศึกษา คนที่จัดรายการนะรู้ดีก็ว่าเป็นหมอนะ

มีคนเขาถามนะว่า เขามีลูกอยู่คนเดียว แล้วประพุดิตัวเกรมีแต่เรื่องเดือดร้อนตลอดเวลา เลยไม่รู้จะทำอย่างไร สอนสั่งก็ไม่ทำ ไม่รู้ว่าเวรกรรมอะไร

เราก็แหม ถามหมอมันจะได้เรื่องอะไร มันต้องถามพระไซ้ไหม ถ้าพระก็จะตอบว่า แต่เด็กเราได้สั่งสอนเขาดีไหม แล้วอย่าลืมอันหนึ่งนะว่า เราต้องมีเวรมีบุญร่วมกันถึงมา

เกิด

ที่มาเกิดร่วมกันไม่ใช่มีบุญล้วนๆ มาเกิด ไม่ใช่ นะ มีทั้งสองอย่างเลย ต้องทำทั้งบุญทั้งบาปที่ว่าบุญมีแต่กรรมบัง ไม่ใช่ และคำว่า บุญมีแต่กรรมบังไม่ควรพูด

น่าจะพูดว่า บุญมีแต่บาปบัง ก็เพราะกรรมมันกลางๆ มันไม่ดีไม่ชั่วเลยใช่ไหม ทีนี้ชาวบ้านรู้จัก ถ้ากรรมหมายถึงฝ่ายชั่ว แต่ถ้าพูดให้ชัดเจนไป ตามหลักจริงๆ ว่าบุญมีแต่บาปบัง

ในกรณีนี้เหมือนกันได้ลูกเลวมา อย่างน้อยเราต้องเคยเกิดเป็นพ่อเป็นแม่เกี่ยวข้องกับมาแล้ว อันนั้นเป็นส่วนของอดีตแล้วก็ส่งผลมาในปัจจุบัน

เราก็เอาปัจจุบันเป็นตัวตั้ง ถ้าเขาดีเราก็อุปถัมภ์เขาดี เลี้ยงดูอย่างดี ปัจจุบันเราเลี้ยงดูดีหรือเปล่า สอนลูกดีหรือเปล่านั้น บางคนไม่ได้สอนธรรมะธรรมโมให้แก่ลูก สอนแต่เรื่องการทำงานอย่างเดียว เรียนให้เก่งๆ นะลูก

เดี๋ยวนี้มีเยอะเลยไม่เคยช่วยพ่อแม่ทำอะไรทั้งล้างถ้วยล้างชามซักผ้า บางคนโตนเป็นสาวพุดต่างๆ ว่าถ้ามีผัวก็มีลูกแล้ว เลือดยังไม่เคยซักเลย พอจะซักแม่บอกแม่ซักเอง เอ็งซักไม่สะอาด นี่เขาเรียกว่าแม่โง่ แม่ที่ฉลาดเขาจะให้ลูกช่วยบ้าง

แม่บางคนทำงานทั้งในบ้านและนอกบ้าน งานในบ้านก็มีเยอะ เช่น งานปิดกวาดเช็ดถูหุงข้าว กว่าจะกลับมาก็มืด ข้างนอกมืดแล้ว แล้วทำไมไม่ให้ลูกทำบ้าง บางคนก็แย้งกันว่า บอกแล้วมันก็ไม่ทำ วันๆ มันก็อะไรของมันก็ไม่รู้นะ พ่อแม่โง่เอง

ถ้าเราสอนเขาดีแล้วลูกต้องหมดแล้ว สอนให้เรียนหนังสือแล้ว ให้ทำงานดีแล้ว สอนให้มีศีลมีธรรม เช่น ความรู้คู่ศีลธรรมนำชีวิตเป็นสุข การเลี้ยงลูก อย่าเลี้ยงแต่ตัวเลี้ยงใจด้วย และเอาธรรมเลี้ยงด้วย

มีเรื่องเยอะนะ คนเลี้ยงลูกไม่ถูก แล้วก็จะมีปัญหาต่อไป เอาเรื่องจีนสักเรื่องก็ได้ ที่ว่ามีแม่คนหนึ่งมีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ตั้งแต่ลูกเข้าโรงเรียนมาไปได้ปากกา ดินสอ ไม้บรรทัด กลับมาบ้าน

แม่ก็ไม่ถามไปได้มาอย่างไร ชมอย่างเดียว เออ ลือเก่งนะ ไปหามาได้อย่างไร ไอ้ดีมันเก่งนะ ก็แม่ชมอยู่อย่างนี้มันก็เลยเอาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ตอนหลังมันออกจากโรงเรียนแล้ว มันก็เลยไปลักของเรื่อยๆ เพราะได้กลับมา ก็ได้รับคำชม ไอ้ ไอ้ดี ลือเก่งนะ อุตส่าห์ไปหาของกินของใช้มาได้นะ

จนกระทั่งวันหนึ่งมันไปลักแล้วทางการเขาก็จับได้ สมัยก่อนลัทธิทรัพย์แล้วเขาประหารเลยนะของจีนสมัยก่อนเขาใส่ขังแล้วก็ตระเวนไป เอาไปที่ประหาร

แม่ได้รู้ข่าวก็วิ่งไปหา อาตี ร้องไห้ร้องห่มรักลูกมากเหลือเกิน ไอ้ดีมันรำคาญเต็มที เห็นแม่วิ่งร้องมา ก็เรียกแม่ๆ เอาหูมานี่หน่อยซิ แม่คิดเออ มันจะมีอะไรสั่งกูวะ เอาหูมาใกล้ๆ หน่อย ก็เลยจะฟัง ไอ้ดีมันจะสั่งอะไร

พอมานใกล้ปั๊บมันกัศหูลับ ขาดเลย โอ๊ย ร้องไห้อะเลย อาตีทำไมลือทำอย่างนี้ละ กัศอ้ว ทำไม ก็บอกแม่มาร้องไห้ทำไม ก็อ้วเคยลักข โมยมาตั้งแต่เล็กทำไมลือไม่สอนอ้ว

เวลาอ้วลักมา ลือบอกดีๆ ตีเก่ง แล้วตอนนี้อ้วไปลักเขามาแล้วถูกจับได้ แม่มาร้องไห้ทำไม แม่เลยน้ำตาแห้งเลย กูนี่ผิดเองนะ นี่เขาบันทึกไว้จะเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าไม่รู้นะ ลองพิจารณาเอาไว้เป็นข้อคิดก็แล้วกัน